

desto mindre er det urigtigt, men det er ogsaa forklarligt, hvorfor det ærede Medlem har faaet den fejlagtige Tro. Man har mange mærkelige Ting paa Statsregnskabet. Til Forrentning af det amerikanske Statslaan opfører man paa Budgettet Parikurs. Jeg skal ikke gøre nogen Indvending derimod — ligesom det ærede Medlem Hr. Rasmussen ikke gjorde det — og man retter først Beløbet efter en senere Kurs paa Statsregnskabet, saaledes at den samlede Forrentning i alt Fald her fremtræder under eet. Men anderledes ved Laanet af 1912, det sidste Statslaan, som den højtærede Finansminister optog, da han sidste Gang var Finansminister, da han ogsaa havde den Skæbne ustandselig at maatte optage nye Laan og stadig erklærede, at dette var det sidste, medens dog nye stadig kom, indtil han samlede det i det store sammenstykkede Statslaan af 1912, som blev skrabet sammen fra forskellige Verdenskanter og derfor udstyret med Kuponer lydende paa Sterling at betale i London, Francs at betale i Paris, Gylden at betale i Amsterdam og Svejtserfrancs at betale i Zürich samt endelig Kroner at betale i Danmark. Disse Kuponer betales paa de Steder, hvor de indkræves, selvfølgelig med Sterling eller Francs — nej, Francs tror jeg ikke, man plejer at betale i, det sørger man for ikke sker —, Svejtserfrancs, Gylden, Sterling og Kroner her i Landet. Man maa altsaa ude betale den fulde Kurs, den danske Krone plus Forskel, men dette opføres ikke under Statsgældens Forrentning, men paa et andet Sted, nemlig § 3, som omhandler Kassebeholdningens Forrentning, hvor det fremkommer som en Minuspost, nemlig Tab ved Indløsning af Kuponer i Udlandet; saaledes lyder det. Det andrager noget over 1 Mill. Kr., saaledes at Tallet for Statsgældens Forretning er ikke 7, men faktisk 8 Mill. Kr. mere end budgetteret.

De udenlandske Statslaan, om hvis Stiftelse der vel altsaa snart vil fremkomme Oplysninger, indeholder en alvorlig Byrde for det danske Samfund, men tilige en truende Fremtidsfare. Da disse amerikanske Statslaan blev stiftet, erklærede den højtærede Finansminister, at Betingelserne var haarde, og det var de ogsaa, 8 pCt. og 6 pCt. Vi fik ikke 100, naar vi laante 100, men nogle og halvfems. Naar vi skal tilbagebetale, skal vi ikke tilbagebetale, hvad vi har faaet, ikke en Gang nominelt, men 105, 107½ og 110. Statsministeren sagde, at Betingelserne var haarde, men at der var et Lyspunkt ved

dem; naar vor Krone stiger i Værdi, vil Tilbagebetalingsbyrden blive mindre, og saa vil den aarlige Forrentning ogsaa blive det, og vi vil kunne komme ned paa en langt lavere Procent end den, vi i Øjeblikket laaner til. Hvad den højtærede Finansminister fremstillede for dette Ting, var en ekstraordinær fin Spekulation: Mange Penge ind i Landet omsat i Kroner, Tilbagebetaling med Kroner, som var blevet mere værd og derfor kunde købe flere Dollars. Siden det første Laan blev stiftet, er den Kurs, som nu findes, noget lavere end den, hvortil Laanet indbragtes, men siden det andet Laan stiftedes, er den Kurs, som dette indbragte, steget betydeligt. Hvis vi vilde undersøge, hvad vi skulde tilbagebetale, hvis Kursen 555 — den er i Øjeblikket noget højere, men jeg har regnet med 555 — holdt sig til Betalingsdagen, saa skulde vi paa Betalingsdagen — jeg gør opmærksom paa, at det første Laan afdrages stykkevis i Løbet af 20 Aar, det andet paa een Gang om 20 Aar — betale tilbage ikke 280 Mill. Kr., hvad der var det, der gik ind i Kassen, men 325 Mill. Kr., altsaa langt fra mindre, end den højtærede Finansminister fik, men tværtimod 45 Mill. Kr. mere. Og samtidig vilde Forrentningen af disse Laan i hele denne Periode, hvis vi amortiserer dem paa den programmæssige Måde og ikke dækker Afdragene ved nye Laan, som jo den højtærede Finansminister har været inde paa i den sidste Tid, med andre Ord, hvis vi afbetaler dem og forrenter dem programmæssigt, med den nuværende Kurs 555 koste det danske Samfund 360 Mill. Kr. Lagt til de 325 Mill. Kr., som bliver at tilbagebetale, vil altsaa disse Laan, 280 Mill. Kr. erhvervet i 1920 og i 1921, koste det danske Samfund 685 Mill. Kr. ud af Samfundets Lønner. Naar man har dette Beløb for Øje, maa enhver kunne se, at der absolut er en økonomisk Samfundsfare til Stede, hvis den danske Kroens Værdi ikke kan opretholdes. Hver 25 Øre, den danske Krone taber i Værdi overfor Dollaren, betyder, at den aarlige Forrentningsbyrde forøges med 1 Mill. Kr. og Tilbagebetalingsbeløbet med 14 Mill. Kr. Siden jeg regnede dette ud, er der sket en Nedgang fra Kursen 555 paa 14 Øre, altsaa en Forøgelse af disse Poster med Halvdelen af de Tal, jeg nævnte. Og hvis den danske Krone skulde komme til det Punkt paa Rutschebanen, hvor Hastigheden begynder at tiltage progressivt, indeholder disse Laan en truende Fare for det danske Samfund.